



บอกเล่าประสบการณ์ตรง นักเรียนแลกเปลี่ยนประเทศเยอรมนี

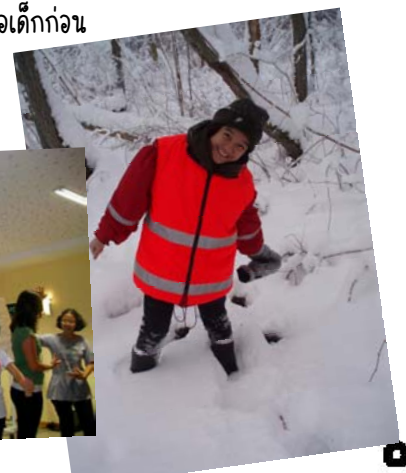
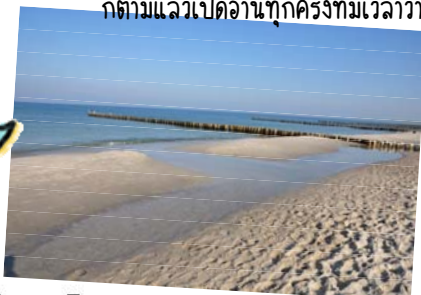
จาก...น้องปาน วรียา ช่างไม้ โรงเรียนสาธิตนิลบลำเหนียว

วันที่ 25 สิงหาคม 2553 ออกเดินทางจากประเทศไทยกับเพื่อน ๆ 3 คน ใช้เวลาเดินทางทั้งหมด 13 ชม. มีเจ้าหน้าที่จากองค์กร Experiment e.V. มารับที่สนามบินเมื่อไปเข้าค่ายปฐมเทศต่อ ซึ่งในระหว่างที่เข้าค่าย 3 วันนั้นก็ได้ทำกิจกรรมต่างๆ รู้จักเพื่อนนักเรียนแลกเปลี่ยนหลากหลายเชื้อชาติ เมื่อถึงวันสุดท้ายต้องแยกย้ายกันไปหา Host Family ของปานต้องนั่งรถไฟจาก Frankfurt ไปที่ Hamburg ใช้เวลา ประมาณ 4 ชม. ซึ่งตอนนั้นปานยังไม่พูดภาษาเยอรมันไม่ได้ ทั้งกลัวทั้งตื่นเต้นไม่รู้ว่าจะทำยังไงดี สุดท้ายก็ต้องใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากลในการสื่อสาร ขณะที่ประตูรถไฟกำลังเปิดออกก็เจอ hostdad กับ hostbro มาต้อนรับพอดี ถือว่าโชคดีมาก แล้วพวกเราก็ตัดสินใจไปบ้านกันครอบครัวที่ปานไปอยู่มีสมาชิกทั้งหมด 6 คน hostdad เป็นจิตแพทย์ Host mom เป็นครู มีลูกชาย 3 ลูกสาว 1 คน อยู่ในหมู่บ้านเล็กๆชื่อว่า Zimkendorf ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับเมือง Stralsund เป็นเมืองเล็กๆที่ตั้งอยู่บริเวณฝั่งตะวันออกของประเทศเยอรมนี ถึงแม้ว่า Stralsund จะเป็นเมืองแค่มองเล็กๆแต่ก็มีเสน่ห์ไม่น้อย ด้วยประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน รวมทั้งยังมีบริเวณติดทะเลทำให้มีชายหาดและเกาะซึ่งเป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวในช่วงหน้าร้อน

All about School

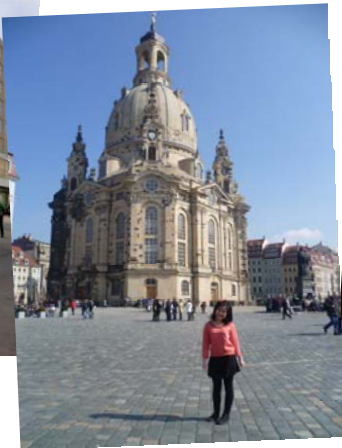


วันแรกๆไปโรงเรียนนับเป็นวันที่น่าตื่นเต้นอีกวันหนึ่ง ตอนเช้า hostdad ขับรถไปส่งที่โรงเรียน ด้วยความที่ยังไม่รู้จักรใคร พูดภาษาเยอรมันไม่ได้ ก็ทำได้แค่นั่งเฉยๆแล้วสังเกตสิ่งรอบๆ จนแล้วจนเล่าก็ยังไม่มีการเข้ามาคุยด้วย ตอนนั้นเริ่มรู้สึกแย้ขึ้นมาคิดนิ่งแล้ว จนกระทั่งใกล้ถึงเวลาเข้าเรียน สุดท้ายก็มีคนเข้ามาคุยด้วย ทักทายถามไถ่อะไรเล็กน้อย แล้วก็ใช้เวลาเข้าเรียน ในชั่วโมงก็เป็นภาษาเยอรมันทั้งหมด ใช้เวลาช้านักกว่าจะปรับตัวได้ ซึ่งช่วงที่ไปถึงแรกๆยังใช้ภาษาอังกฤษเยอะอยู่นพอสมควร แต่ปานก็พยายามที่จะใช้ภาษาเยอรมันร่วมไปด้วย ประมาณ 2 เดือนแรกก็ไปถึงกตัญและเครียดมาก เพราะไม่มีเพื่อน โดยเฉพาะตอนเรียน นอกจากนี้คนที่นั่นชอบทำให้เรารู้สึกว่าเราด้อยกว่าเพราะมาจากเอเชีย ทุกคนก็จะคอยจับตามอง เลยทำให้รู้สึกเกร็งๆ แต่สักพักก็จะชิน นอเค้าเห็นเราบ่อยเข้าเค้าก็เลิกมองไปเอง และเนื่องจากทุกวิชาที่เรียนเป็นภาษาเยอรมันทั้งหมด จึงมีแค่ 2 วิชาเท่านั้นที่เข้าใจได้ง่ายมากที่สุด คือ คณิตและภาษาอังกฤษค่ะ แต่ปานก็ไม่ได้ปล่อยให้เวลาผ่านไปเฉยๆ ปานหาหนังสือมาอ่านมาเวลาซะเลย ตอนแรกก็เริ่มจากหนังสือเด็กก่อน เพราะเป็นคำศัพท์ง่ายๆ ต่อมาก็เริ่มยากขึ้น แล้วก็จดคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจไว้ในสมุดศัพท์ของปาน ปานจะใช้จดศัพท์ทุกคำที่เจอไม่ว่าที่ไหนก็ตามแล้วเปิดอ่านทุกครั้งที่มีเวลาว่าง



ข้อดีอีกอย่างของที่นี่ก็คือเลิกเรียนเร็ว ทำให้มีเวลาว่างเยอะ งานอดิเรกของป่านก็คือเข้าไปหาหนังสืออ่านตามร้านหนังสือหรือห้องสมุด ถ้าหากเล่มไหนถูกใจก็จะยืมหรือซื้อมาแล้วมานั่งอ่านในร้านเบเกอรี่พร้อมกับกินเค้ก จิบกาแฟไปพลางๆ นอกจากนี้ยังได้มองดูผู้คนที่เดินผ่านไปมาทำให้เห็นชีวิตของคนหลายๆมุม หลังจากนั้นป่านก็ได้ไปเข้าค่ายกับเพื่อน เป็นเวลา 5 วัน รู้สึกว่าจะอะไรเริ่มต้น มีคนเข้ามาทักมากขึ้น ขวนไปทำอะไรหลังเลิกเรียนบ้าง รู้สึกดีกว่าเมื่อก่อนที่ไปไหนคนเดียวเยอะเลย ป่านได้มีโอกาสสอนเพื่อนๆ ในห้องทำอาหารไทย เมนูที่ป่านทำก็คือผัดผัก ต้มยำและยำวันแสน ผลที่ออกมาดีเกินคาด ทุกคนชอบมากแล้วยังเอากลับไปทำที่บ้านกินด้วย อาจารย์เลยขอให้ป่านช่วยเขียนส่วนผสมและวิธีทำแจก โชคดีที่ป่านเป็นคนชอบทำอาหารเลยได้เผยแพร่อะไรไทยๆไปให้กับคนที่นี่หลายคน โดยเฉพาะโฮสต์แฟมิลี่ เพราะโฮสต์แต่ดีชอบทำอาหารมาก ที่ติดใจมากที่สุดคือผัดผัก โฮสต์แต่ดีถึงกับทำให้กินเองเลยเกือบทุกอาทิตย์ เค้บอกว่าน้ำปลากับน้ำมันหอยไม่ได้นำหะแจะอย่างงัที่คิดแถมยังอร่อยด้วย

ในช่วงครึ่งปีสุดท้ายก็คือตั้งแต่คริสต์มาสไปนับว่าเป็นช่วงที่ดีที่สุด เพราะ ได้ทำอะไรหลายอย่าง เช่น ออกล่าสัตว์ในหน้าหนาวท่ามกลางหิมะสูง เล่นเครื่องเล่นใน Weihnachtsmarkt กินเนื้อกระทาย ฯลฯ เวลาที่นี่ทำให้รู้สึกว่าเวลาผ่านไปเร็วมากๆ เพราะ เราได้ทั้งเนื้อทั้งภาษาแล้ว เริ่มไปเที่ยวบ่อยขึ้น นุดคยมากขึ้น จนรู้สึกว่าไม่อยากกลับเมืองไทย จากตอนแรกที่ไม่ค่อยมีความสุข แต่ตอนหลังรู้สึกว่าเราผ่านช่วงนั้นมาได้ เราประสบความสำเร็จไปแล้วขั้นนี้ มั่นก็เป็นเหมือนรางวัลชั้นเล็กๆสำหรับเราที่ก้าวผ่านอุปสรรคต่างๆมาได้



นอกจากนี้ครอบครัวที่ป่านไปอยู่ด้วยก็ดีมาก ๆ นับว่าได้กำไรเลยก็เดี๋ย เพราะได้ไปเที่ยวตามประเทศต่างๆในยุโรป เช่น เนเธอร์แลนด์ ไปแลนด์ สวีเดน และในประเทศเยอรมันอีกหลายแห่งด้วยกัน นวกเค้ดูแลป่านมาเป็ยอย่างดัดลวดระยะเวลา 1 ปี ทำให้ป่านรู้สึกรักและผูกพันเหมือนกับเป็นครอบครัวอีก ครอบครัวนี้



ระยะเวลา 1 ปีนั้นอาจฟังดูเหมือนนานแต่ความจริงแล้วมันผ่านไปเร็วจนไม่น่าเชื่อ เราได้เรียนรู้อะไรหลายๆอย่างจากตรงนี้ได้ประสบการณ์ ได้ทำสิ่งที่ไม่เคยทำ ถ้าหากใครมีโอกาสก็อยากให้ลองดูซักครั้ง อย่าวิตกและกลัวในสิ่งที่ยังไม่ถึง เพราะ อุปสรรคจะเป็นตัววัดอะไรหลายๆอย่างในตัวเราและสิ่งที่เราได้เจอ ก็ไม่สามารถที่จะถ่ายทอดให้คนอื่นรับรู้ได้ทั้งหมด สิ่งเหล่านั้นมันจะติดอยู่ในความทรงจำของเราตลอดไป

